

сень на свещеника, послѣ нѣкой заговори нѣщо, което той не дочуваше . . . И се замисли — за майка си. Мислѣше си той, какъ тя тъчеше цѣль день приведена надъ стана, какъ го милваше, като му шепнѣше да се учи, та да стане като вуйчо си офицеръ . . . Но той искаше да стане докторъ . . . Какво прави тя сега?

Ято жерави прелѣтѣха съ крѣсъкъ надъ главата му. Тѣ летѣше сѣщо като стрѣла — едното крило бѣше по-дълго отъ другото, но върхътъ вървѣше сѣ напрѣдъ и напрѣдъ . . . Какъ хубаво бѣше всичко наоколо! Старъ шипѣкъ бѣ навелъ черни и трѣнливи гранки надъ разринатъ гробъ. По тѣхъ висѣха още изсъхнали плодове, увити съ бѣла, лепкава паяжина. А разкривени кръстове се прошарваха отъ бѣли и черни паметници . . . Тѣ бѣха тѣй красиви! По тѣхъ имаше издѣлани коленичили ангели, съ вѣнци въ рѣцѣтъ, прави и гладки колони . . . а нѣкъждѣ портретъ на дѣте или младо момиче.

Погребението бѣ отдавна привършено и само нѣколко бабички шураха около гробоветѣ. Нѣкои минаха край него, позагледаха го, позагледаха и кошницата и си посприказаха нѣщо. Е, ако знаеха тѣ какъ хубаво бѣше на душата му тукъ! Кждѣто можеше да гледа небето, зеленината, гладкитѣ и красиви паметници!

И Георги обикна и шипѣка съ приведенитѣ черни гранки, и небето, по което се носѣха жертви, и кривитѣ кръстове, и красивитѣ паметници и сивата малка птичка, която пѣеше тѣй хубаво, кацнала на единъ полуизгнилъ иконостасъ! . . .

— Лельо, думаше той вечерта — днесъ видѣхъ на гробищата една малка пѣстра птичка; тя